

Uvijek nasmejana i raspjevana...U vrtiću je teta Nikolina, u školi nastavnica Nikolina, kod kuće mama Nikolina. Nikolina Brajković-Draguljić završila je Glazbenu akademiju kao profesor glazbene kulture od 5. do 8. razreda osnovne škole, ali s tom razinom obrazovanja, koja je sveobuhvatna, može raditi i u srednjoj i u muzičkoj školi.

Profesorice Nikolina, radite u Osnovnoj školi Čazma, a radili ste i u Srednjoj i u Muzičkoj školi, vodili ste i crkveni zbor, a sada osim osnovnoškolskog zbora i školskog rock banda vodite i glazbenu radionicu u vrtiću, kako ste se i kada odlučili pokrenuti i mali zbor s djecom vrtićkog uzrasta?

Sve sam prošla, od male do velike djece i palo mi je na pamet još 2001. ili 2002. godine da osnujem mali zbor u okviru KUD-a Čazma koji smo nazvali »Mali čazmanski slavuji«. Otpočetka smo djelovali posvuda, probe smo imali u kino sali Centra za kulturu u Čazmi, u poslijepodnevnom terminu. U početku je bilo samo 15-tak djece, ali smo nastavili s radom. Do 2008., kada sam otišla na porodiljni dopust, napokon sam došla i do vrtića, gdje je mnoštvo djece. Najprije smo radili u poslijepodnevnom terminu od 15:30 ili od 16 sati. Taj se termin nije pokazao najboljim jer većina roditelja već prije toga djecu odvede kući i nije im praktično ponovo djecu voziti ili dovoditi u vrtić, ali i zbog same djece jer su već umorni i koncentracija im je slabija.

Zbog porodiljnog ste imali pauzu od pet godina u kojoj ste rodili dvije djevojčice, sada ste se ponovo aktivirali, ne samo u školi, nego i u vrtiću. Kako sada funkcionira glazbena radionica?

U dogovoru s ravnateljicom Dječjeg vrtića Pčelica, Martinom Kovač i roditeljima odlučili smo se za prijednevni termin dva puta tjedno, utorkom po 35 i srijedom po 45 minuta, u vrijeme kada se djeca i inače u vrtiću opredjeljuju za različite aktivnosti prema afinitetima.

Koliko je djece uključeno i kako ste se organizirali s obzirom na njihovu dob, kako uspjevate održati njihovu pažnju i disciplinu?

Upisano je 38-ero djece, a s njima radim u dvije grupe jer bi se u velikoj grupi više bavila s disciplinom, nego s glazbom. Otpočetka sam strogo nastupila, ne dozvoljavam im deranje, nego u njima kroz konkurenciju s drugima pobuđujem da se žele ispraviti i biti kvalitetniji. Uvijek ih pohvalim kad lijepo otpjevaju. Kad uđemo u glazbu, ja se spustim na njihovu razinu, trudim se stalno raditi nešto što je njima zanimljivo i zabavno, plešemo, uđemo u priču neke pjesme... Najviše me veseli kad prepoznam njihovu muzikalnost i uživanje u glazbi jer to pokazuje mogućnost kako će se mnogi od njih i dalje nastaviti baviti glazbom.

{clgalleries}images/stories/skolsko_zvono/Prosvjetari_tjedna/2013/travanj/Nikolina_Brajkovic/fotke_vrtic/{end-clgalleries}

Kako djeca reagiraju kad iz vrtića dođu u osnovnu školu, odlučuju li se i tada uključiti u zbor?

Pa da, uglavnom većina koji su bili u vrtićkom zboru, odmah nastave, polaskom u prvi razred upišu se u školski zbor, a u trećem razredu već idu i na natjecanja.

Vratimo se još malo glazbenoj radionici u vrtiću, ona je pokrenuta nedavno, a već ste imali prvi nastup na Supermaratonu, opišite to iskustvo?

Prije tog prvog nastupa na maratonu imali smo 13 proba i mogu reći da smo postigli veliki uspjeh, a to najviše mislim na disciplinu koju su pokazali u svom petnaestminutnom nastupu, kada su nastupili na malom prostoru, gdje su morali biti na mjestu. Djeca su nepredvidiva, nikad ne možete znati kako će reagirati, uvijek vas iznenade. Tako je bilo i sada, neki koji su bili jako aktivni i otvoreni na probama, na nastupu su bili sramežljivi, dok su se neki samozatajni na probama, na ovom nastupu skroz oslobodili i odradili to profesionalno.

{clgalleries}images/stories/skolsko_zvono/Prosvjetari_tjedna/2013/travanj/Nikolina_Brajkovic/fotke_maraton/{end-clgalleries}

Dakle, kada krenu na zbor u prvom razredu, kako dalje s njima radite?

U prvom i drugom razredu se polako prilagođavamo s dječjeg pjevanja na zbarsko pa u trećem razredu krećemo s kompozicijama za smotru prema propozicijama koje su zadane za zborove A kategorije koja obuhvaća uzrast do šestog razreda.

Kada se održavaju te smotre na koje idete i koje ste uspjehe do sada postigli?

Svake se godine u trećem mjesecu održava županijska smotra zborova, na koju redovito idemo. Ove smo godine ostvarili 95 bodova i predloženi smo za državnu smotru »Glazbene svečanosti hrvatske mladeži« koja će se održati 15. svibnja u Varaždinu. Tamo će se okupiti 15-tak najboljih zborova iz cijele Hrvatske. Meni će ove godine biti četvrti put kako sudjelujem s našim zborom. U dosadašnja tri sudjelovanja, osvojili smo jednu brončanu i dvije srebrne plakete. Kao nagradu za trud, djecu nakon nastupa uvijek vodim na izlet, obično svratimo na kupanje na bazene. Uz sve to me vežu lijepe uspomene, dva puta sam išla s trbuhom do zuba kada sam nosila svoje djevojčice.

To nije sve, pokrenuli ste još jedan vid glazbenog okupljanja i djelovanja među školskom djecom. O čemu je riječ?

Kad sam se vratila s porodiljnog, poželjela sam pokrenuti neku novu aktivnost, a primjetila sam kako djeca vole rokerske instrumente. Iako ima dosta djece koja pohađaju muzičku školu, postoje i djeca koja su samostalno uz pomoć interneta naučila svirati neke instrumente, pogotovo gitaru i oni su mi se sami znali javiti. To me je posebno potaknulo da osnujemo školski rock band i trenutno imamo čak 7 gitarista, koji su svi samostalno naučili svirati, što uz pomoć interneta, što jedni od drugih. Od ostalih članova, imamo jednog bubnjara, uz kojega uče još dvojica te se pripremaju da uđu u band, kad on izađe iz osnovne škole jer odlaskom u srednju, uglavnom osnuju neke nove bendove i odu korak dalje. Klavijature svira pjevačica Nataša, imamo pjevača iz šestog razreda i back vokale.

{clgallery}images/stories/skolsko_zvono/Prosvjetari_tjedna/2013/travanj/Nikolina_Brajkovic/fotke_skola/{end-clgallery}

Kako to funkcionira, Vi svirate klavir, imate li kakvu pomoć sa strane oko drugih instrumenata?

Tu je najveća vrijednost razvijanje timskog rada jer jedan drugome pokazuju. Pomažu nam i neki roditelji koji su glazbenici, bubnjar Mladen Karašić i klavijaturist, Zdenko Križan, konkretno u izboru pjesama i samom sviranju instrumenata. Za dogovore oko proba i organiziranje okupljanja je posebno zaslužna klavijaturistica Nataša.

Spomenuli ste da odlaskom u srednju školu napuštaju školski bend i osnivaju neke nove bendove, kako se to odražava na Vašu ekipu koja ostaje?

Imamo dečke koji su počeli svirati u školskom rock bandu, pa su osnovali band pod nazivom »Wanted boys«, a sada su u srednjoj školi i imaju band »Frizirane freze«. Često nastupaju na različitim gradskim manifestacijama i ponosni smo na njih. Ali nemamo nedostatak novih članova, interes je velik i uvijek imamo djecu koja dođu gledati, dobiju volju i u većini slučajeva uključuju se u band kroz vrijeme. Sve se odvija u školskom podrumu, oni su vrlo samostalni u svemu, ja nadgledam i vodim računa o disciplini, ali nemamo nekih većih problema, pogotovo ne s izostancima, jako su motivirani. Želja mi je da se oni nastave baviti glazbom i da barem neki od njih postanu prave rock zvijezde ili makar da mogu zasvirati u društvu ili za svoju dušu.

Kako se snalazite s instrumentima, imate li ih dovoljno?

Svakako se snalazimo. Tražili smo donaciju, odazvao se Grad Čazma i donirao nam 5000 kuna, za što smo kupili bubnjeve i bas gitaru. Organizirali smo i neke akcije poput sakupljanja boca i od prodaje smo zaradili 500 kuna i kupili 2 gitare, a zvučnike smo imali otprije. Situacija s instrumentima još uvijek nije idealna pa pozivamo sve koji bi nam željeli nešto donirati u svrhu nabavke instrumenata ili ako imaju rabljene instrumente koje ne koriste, da nam izađu u susret jer nam trebaju, posebno gitare.

Ravnateljica Dječjeg vrtića Pčelica iz Čazme, gospođa Martina Kovač

Drago nam je da imamo i izvan vrtića zainteresirane ljude koji žele raditi s djecom i zalažu se za njihov r